

תת"ע 7722/01/22 - מדינת ישראל נגד אילן בן ישי

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 7722-01-22 מדינת ישראל נ' בן ישי
תיק חיצוני: 30500503070

בפני	כבוד השופטת אושרת חנה בר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אילן בן ישי

החלטה

1. בפני בקשה להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש וזאת בהתאם לסמכותי לפי סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.
2. על פי האמור בדוח, למבקש יוחסה עבירה של עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, עבירה בניגוד לתקנה 47 (ה) (5) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 15.08.2021.
- בגוף הדוח צוין כי על המבקש להתייצב לדיון ביום 23.01.2022. המבקש קיבל את הדוח בידו מהשוטר ובו, כאמור לעיל, מועד הדיון.
3. לטענת המבקש ביום ביצוע העבירה נסע עם משפחתו לחופשה באילת. הוא יצא לעקיפה של רכב, הרכב הנעקף האיץ את מהירותו ולא איפשר לו לחזור לנתיב. לפיכך, הוא המשיך בעקיפה של רכב נוסף ובאמצע העקיפה הבחין בקו הפרדה רצוף אך לצערו לא יכל לעשות דבר.
- לטענת המבקש כי הוא נכה בשיעור 100% וצרף מסמכים רפואיים לבקשה.
- עוד טוען המבקש כי בתאריך 13.1.22 טרם הדיון שלח מסמכים לבית משפט ואולם מסיבה שאינה ברורה הם לא התקבלו.
4. המשיבה התנגדה לבקשה, לדבריה אין בטיעוני המבקש כדי להצדיק את אי התייצבותו לדיון. עוד טענה המשיבה כי עברו של המבקש מכביד והעונש שנגזר עליו מצוי בתוך מתחם הענישה.

דין

5. בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

השני - אם יגרם לנאשם עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

6. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו."

7. בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

8. בחנתי את טענותיו של המבקש ולא מצאתי כל מקום להיעתר לבקשה.

המבקש קיבל לידיו כתב אישום והזמנה לדין ובגוף כתב האישום וההזמנה לדין, נקוב המועד אליו מוזמן הנאשם להתייצב דיון בעניינו בבית משפט.

אכן צודקת המשיבה כי המבקש לא העלה כל נימוק ענייני אודות אי התייצבותו לדיון אליו הוזמן.

באשר לטענת המבקש כי טרם הדיון בעניינו שלח מכתבים לבית משפט ומסיבה שאינה ברורה הם לא התקבלו, הרי שבעניין זה יאמר כי אכן לא מצויים בתיק בית המשפט מסמכים כלשהם שנשלחו טרם מועד הדיון מטעם המבקש.

ומכל מקום, היה על המבקש לעקוב ולוודא כי המסמכים אותם שלח לכאורה כטענתו, אכן התקבלו ולא לטעון זאת בדיעבד.

זאת ועוד, עיון בבקשה לביטול פסק הדין מעלה כי המבקש מודה בעבירה.

באשר לטענת המבקש לנסיבות אישיות והעובדה כי הוא נכה בשיעור 100%, הרי שטענה זו אינה נתמכת באסמכתא עדכנית כלשהי.

באשר למסמכים הרפואיים שצירף המבקש, הרי שמדובר במסמכים רפואיים ישנים מאוד מתקופת היות המבקש קטין.

9. בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא ינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ סאלם שלעיל:

"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה."

10. באשר לעונש, המבקש נדון לפסילה של 30 יום בפועל, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 2 שנים וקנס 1500 ₪.

המדובר בעבירה חמורה שיש בצידה סיכון בטיחותי מובהק לציבור המשתמשים בדרך.

למבקש עבר תעבורתי מכביד.

לפיכך, אין בעונש שהושת על המבקש כדי להחמיר עימו.

עמוד 3

11. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדין ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה.

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 נאווה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

12. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש, משלא לא שוכנעתי כי יגרם לנאשם עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו, משמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדין על פני נסיבותיו האישיות של המבקש ולכן לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

13. הבקשה נדחת.

14. המבקש יפעל בהתאם לאמור בגזר הדין.

15. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אדר א' תשפ"ב, 18 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.